

[Statsministeren.]

nedgang og advarede herimod. Sandheden er den, at det var det ærede medlem hr. Aksel Møller og hans partifæller, der så den økonomiske udvikling i letsindets optimistiske lys, og som stillede forslag om at slække på finanspolitikken og dermed lade pengestrømmen i samfundet vokse med 100 mill. kr. Disse udtalelser af det ærede medlem hr. Aksel Møller stammer som sagt fra den 10. marts. Nu ved vi godt, at der er fundet på en ny forklaring med hensyn til skattelettelserne på 50 mill. kr.: det var for at undgå løntillæg til arbejdere og tjenestemænd. Den forklaring skal jeg imidlertid lade stå for, hvad den er værd.

Allerede i april traf regeringen sit første stabiliserende indgreb ved at reducere statens investeringer, både de militære og de civile, med ca. 50 mill. kr., ved at lægge loft over bilimporten samt ved at overføre de 70 mill. kr., der var indbetalt til bankerne af folk, som har købt biler på dollarpræmieordningen, til nationalbanken. Så fulgte diskontoforhøjelsen i juni, yderligere besparelser i statsudgifterne på et par hundrede millioner kroner i juli, og samtidig med dette udtalte regeringen, at vi forudså, at det kunne blive nødvendigt yderligere at gribe ind, bl. a. ved en forhøjelse af statens indtægter, når folketinget samledes påny. Folketingets hurtige indkaldelse er da også sket på vort initiativ. Jeg beder det høje ting, og jeg beder den offentlighed, der er vor dommer, om at betragte disse ting i sammenhæng. Så tror jeg, det er vanskeligt at hævde, at denne begivenhed også skulle være udtryk for, at regeringens forventninger var forkert indstillet, at linierne i den generelle politik havde gal retning, eller at de trufne modforanstaltninger ikke er skredet frem i rimelig takt og hurtighed.

Naturligvis skal det indrømmes, at hvis nogen her i salen i marts eller april havde kunnet sige med sikkerhed, hvor meget den gamle høst var overvurderet, havde kunnet profetere de 3 ugers forsinkelse af den nye høst og samtidig havde haft den nødvendige opgørelse over foderstofbehovet for de voksende besætninger — ja, det skal indrømmes, havde man været klar over det i marts og april, så havde man nok gjort aprilindgrebet stærkere og

dybere, ja, måske så stærkt, at yderligere foranstaltninger havde været unødvendige, således at den ekstraordinære sammentræden af tinget her i september var undgået. Men jeg kender ingen kvindefødt, der kunne give os disse oplysninger.

Hvad angår de foreslåede dagsordener, behøver jeg vel ikke at sige, at jeg anmoder det høje ting om at stemme mod den af de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Aksel Møller foreslåede dagsorden. Jeg skal ikke knytte kommentarer til, at den er foreslået. Det er jeg ikke den rette til, da jeg selv har foreslået dagsordener i dette ting ved forskellige lejligheder. Det er en oppositions gode ret. Når jeg gjorde det, hørte jeg ofte udtalelser om, at nu skulle sandkasselegen snart standse. Det falder mig ikke ind at bruge sådanne udtryk om de herrers forslag om overgang til næste sag på dagsordenen. Jeg anmoder det høje ting om at stemme imod det; jeg anmoder det høje ting om at stemme for det af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard stillede forslag om motiveret dagsorden.

Jeg vil gerne gøre et par slutbemærkninger. Jeg føler det, efter at regering og opposition nu har udvekslet bemærkninger, som min pligt at kalde på samarbejdsviljen i alle kredse. Det er nødvendigt med den partistilling, vi har i Danmark, at oppositionen og regeringen hver for sig varetager sin mission og sin opgave. Det er oppositionens gode ret, efter min mening også dens pligt, at fungere som opposition. Men når det er sket, er det også en oppositions pligt at medvirke til at søge en forsvarlig løsning af de problemer, der foreligger og skal løses. Landets økonomiske situation er set på længere sigt dybt alvorlig. I de taler af forskellige ministre, man har nævnt her, har vi advaret mod panik. Vi har gjort det med god grund, for som forholdene er her i Danmark i økonomisk henseende, er de ikke i orden. Men de kan, hvis viljen er tilstede i dag, rettes op med relativt få ofre. Landets økonomiske situation kan rettes op hurtigt, hvis viljen er tilstede, fordi vi i dette øjeblik har en højkonjunktur; det bliver sværere at gøre det senere.

Lige så indstændigt som vi har advaret mod panik, har vi advaret mod sorgløshed. De langtidstendenser, der er i vor valutarske udvikling, er farlige. Alle har derfor en